

# Ulf Lundell, Dagar Utan Slut

Jag satt fattig som en lus  
i mitt omoderna hus  
till klockan tre varenda natt  
Jag var en ung rebell  
kvll efter kvll  
Jag var en gud  
som kikna av skratt  
Sa nn sitt! sa jag st  
Sa nn stopp! sa jag g  
Jag stod vid sidan om  
med min grimas  
Sa nn kften! s skrek jag  
Sa nn lova! s svek jag  
allt fr att hlla  
min frihets bas  
Nr Nixon bomba Hanoi  
den dr julen  
gick jag med dom andra  
till Amerikas ambassad  
Annars skydde jag marscher  
och makter och mten  
som ville mrklgga sinnet  
och hindra en grabb  
att va fri och glad

Jag gick med ffterna bara  
mitt bland flornas fara  
Jag var frsvunnen  
innan nn kom fram  
Dom sa: Ta dej i kragen  
men jag gav fan i lagen  
och mitt hr  
kom aldrig i nrheten av en kam  
Jag hrde solrosen sjunga  
nr ntterna var tunga  
Jag sg gryningen komma  
som lfte och hopp  
Jag kunde lyfta frn marken  
nr jag sprang genom parken  
och knde vingarna  
vxa fram ur min kropp  
Jag skrev dikter och snger  
under almarna  
Jag var Rimbaud  
i min egen apocalyps  
Jag kunde skratta t en hippie  
och grta t en progg  
och sparka en vnsterpuritan  
i hcken  
och klippta av en sidenslips

Vi var berusade  
Vi var frlskade  
Vi var frtvivlade  
frbannde  
frsummade  
Vi kom frn hem och borg  
Vi kom frn gator, torg  
Vi var p rymmen frn allt  
som var stelt och kallt  
Som ville ha oss ner p kn

Vi sa: Ett land vars ungdom  
inte gr uppror

r ett land som det r synd om  
Och vi sa det p ett stt  
som drp av svett  
Vi sa: Finns det liv efter dden  
s r det hitom  
Dom tog oss ibland  
med batongen i hand  
frskte banka oss till lydnad  
och hut  
Men i gryningen var v